

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἑλλάδι..... Δραχ. 2.—
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ..... Φρ γ. 2.50

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ ΥΠΟ

N. A. ΚΟΤΣΕΛΑΣΠΟΥΛΟΥ
M. E. ΚΑΝΑΚΑΚΗ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ "ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΩΝ"

6 — ΟΔΟΣ ΒΗΣΑΡΙΩΝΟΣ — 6
(ὑπὸ τὴν Δυτικῆς Ἐκκλησίας)

Τὸ ῥπουργεῖον τῆς Παιδείας συνιστᾷ τὸ Παιδικὸν Περιοδικὸν ὡς τερπνὸν καὶ ὠφελιμώτατον

Τὸ «Παιδικὸν Περιοδικὸν» ἐπιθυμοῦν νὰ κοσμήσῃ τὸ φύλλον διὰ πλειοτέρων εἰκονογραφικῶν παρακαλεῖ τοὺς συνδρομητὰς εἰς τοὺς ὁποίους ἀπέστειλεν ἀγγελίας πρὸς ἐγγραφὴν συνδρομητῶν νὰ ἐπιστρέψωσιν αὐτὰς ἐγκαιρῶς, συντρέχοντες οὕτω τὴν διεύθυνσιν εἰς τὸ ἔργον, ὅπερ πρὸς χάριν αὐτῶν ἀναλαμβάνει. Ἰδιαιτέρως δὲ ὑπενθυμίζον πρὸς τοὺς καθυστεροῦντας εἰσέτι τὴν συνδρομὴν των ὅτι παρῆλθεν ἤδη ἑξαμηνία ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τοῦ «Παιδικῷ Περιοδικῷ» παρακαλεῖ τούτους νὰ σπεύσωσιν πρὸς πληρωμὴν αὐτῆς εἴτε ἀπ'εὐθείας εἰς τὴν Διεύθυνσιν εἴτε παρὰ τοῖς ὀρισθεῖσιν ἐν τοῖς «Ἰδιαιτέροις» ἀνταποκριταῖς.

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΚΛΕΙΘΡΟΝ

Κλέπτης τις γνωρίζων καλῶς ἓνα πλούσιον τραπεζίτην ἠθέλησε κατὰ τὴν ἀπουσίαν του νὰ κλέψῃ τὸ χρηματοκιβώτιόν του.

Ἡδύνατο χωρὶς καμμίαν δυσκολίαν ν' ἀνοίξῃ παντὸς εἶδους κλειθρα, ἀλλὰ τὸ χρηματοκιβώτιον τοῦτο εἶχε κλειθρον κρημαστόν, στερεώτατον, μὲ μυστικόν.

Τὸ κλειθρον αὐτὸ δὲν ἠδύνατο νὰ τὸ ἀνοίξῃ τις, ἐὰν δὲν ὁμοιάζεν ἀκριβῶς γράμματά τινα, τὰ ὁποῖα εἶχον σημειωθῆ εἰς ἕκαστον τροχίσκον καὶ διὰ τῶν ὁποίων ἐσηματιζέτο λέξις τις, τὴν ὁποίαν μόνον ὁ τραπεζίτης ἐγνωρίζεν.

«Α! εἶπεν ὁ κλέπτης μετ' ἀπελπισίας, ὅτε εἶδε τὸ μυστικὸν τοῦτο κλειθρον· πῶς θὰ ἀνακαλύψω αὐτὴν τὴν λέξιν;!»

Ἐπὶ ἀρκετὴν ὥραν ἔστρεφε τυχαίως τοὺς τροχίσκους, ἐδοκίμαζε διαφόρους λέξεις, ἀλλὰ τὸ χρηματοκιβώτιον... ἔμενε κλειστόν!

«Τί νὰ κάμω; . . . ἠρώτα αὐτὸς ἑαυτόν. Νὰ λάβω τὸ μεγαλύτερον λεξικόν καὶ ν' ἀρχίσω ἀπὸ τοῦ πρώτου γράμματος; . . . Ἀλλὰ τοῦτο θὰ ἀπαιτήσῃ πολλοὺς μῆνας!»

Αἶφνης τῷ ἐπῆλθεν ἰδέα τις! . . . Ὁ πλούσιος οὗτος ἔχει ἓνα μονογενῆ υἱόν, τὸν ὁποῖον ὑπεραγαπᾷ. Διὰ τοῦτον καὶ μόνον ζῆ, διὰ τοῦτον ἐργάζεται.

Αὐτὸς ὁ χρυσός, αὐτὸς ὁ κεκρυμμένος εἰς τὸ χρηματο-

κιβώτιον θησαυρὸς εἶναι ἀγκυριβόλως κληρονομία τοῦ υἱοῦ του . . . Ποῖος γνωρίζει ἂν τὸ ὄνομα τοῦτου δένειναι ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον σχηματίζει τὴν μυστικὴν λέξιν; . . . Ἄς δοκιμάσω! εἶπε μετὰ τὰς σκέψεις ταύτας ὁ κλέπτης.

Ὁ υἱὸς τοῦ πλουσίου ὠνομάζετο Θεόδωρος.

Ὁ ἄνθρωπος ἐδοκίμασεν. Εἰς τὸ πρῶτον γράμμα Θ οὐδὲν ἐμπόδιον παρουσιάσθη, εἰς τὸ δεύτερον ἐπίσης, οὔτε εἰς οὐδὲν τῶν ἐπομένων . . . ἀλλὰ εἰς τὸ τελευταῖον ἠνοήχθη μόνη ἡ θυρίς τοῦ χρηματοκιβωτίου!

Παιδιά! ὑπάρχει εἰς θησαυρὸς κεκρυμμένος, τὸν ὁποῖον δὲν δυνάμεθα νὰ ἀποκαλύψωμεν.

Ὁ Θεὸς θὰ σᾶς τὸν δώσῃ, ἐὰν δυνηθῆτε νὰ εὔρητε τὸ μυστικὸν αὐτοῦ.

Ποῖος εἶναι ὁ θησαυρὸς οὗτος; . . . Ἡ ευχάροσις τῶν ἀμαρτιῶν, ἡ αἰώνιος εὐδαιμονία.

Ποῦ εἶνε κεκρυμμένος; . . . Εἰς τὴν καρδίαν τοῦ Θεοῦ.

Πῶς ἀνοίγουσιν αὐτήν; . . . Διὰ τοῦ ὀνόματος τὸ ὁποῖον εἶναι ἀνώτερον ἔλων τῶν ἄλλων ὀνομάτων, διὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ μονογενοῦς αὐτοῦ υἱοῦ, τοῦ Εὐλόγημένου Ἰησοῦ!

«Πᾶν ὅ,τι ζητήσητε παρὰ τοῦ πατρὸς μου ἐν τῷ ὀνόματί μου, θὰ σᾶς τὸ δώσῃ» εἶπεν ὁ Σωτὴρ ἡμῶν.

Παιδιά, δοκιμάσατε!

Μιχ. . .

ΤΟ ΚΑΚΟΝ ΠΑΙΔΙΟΝ

Ὁ Λέων ἦτο κακὸν παιδίον. Ἐυχαριστεῖτο νὰ θάπτη συχνὰ εἰς τὴν γῆν τὰς μυίας ζώσας. Ὅταν συνήντα κανένα σκύλλον τὸν ἐκτύπα ἢ τὸν ἐβασάνιζεν ὅταν ἡ τσοφός του τῷ ἔκαμνε παρατηρήσεις τὴν ὑβρίζεν, ὅταν οἱ γονεῖς του τὸν ἐπέπληττον τοὺς περιέπαιζε.

Ὁ ἀνάδοχός του, ὁ ὁποῖος ἦτο γέρον ἰατρός, ἔλαθεν αὐτὸν μαζὺ του μίαν ἡμέραν εἰς τὴν ἐξοχικὴν οἰκίαν του ἐκεῖ εὐρὴν εὐκαιρίαν ὁ Λέων ἐστραγγάλισε δύο τρεῖς περιστερὰς καὶ ἔπνιξεν ἄλλα τόσα κουνέλια.

Ὁ ἀνάδοχος του ὀργισθεὶς πολὺ ἐναντίον του τὸν ἐνέκλεισεν εἰς τὸ κλωθὸν ἐνὸς ἐκ τῶν κουνελίων τὰ ὁποῖα ἔπνιξε καὶ τῷ ἔδιδεν ὡς τροφήν κατὰ πᾶσαν πρῶϊαν καὶ ἐσπέραν ξηρὸν μόνον ἄρτον.

Ὁ Λέων ἔχυνε πικρὰ δάκρυα καὶ ὑπέσχετο νὰ ἦνε φρονιμώτερος εἰς τὸ ἐξῆς.

Ὁ ἀνάδοχος του προσεκάλεσεν ἐκεῖ τοὺς γονεῖς του διὰ νὰ τοὺς συμβουλευθῆ ἁπεφάσιον νὰ τὸν ἐλευθερώσουν

ἀλλ' ὑπὸ τὸν ὄρον νὰ ἐγκλείσωσιν αὐτὸν πάλιν εἰς τὸ κλωθὸν ἅμα ἤθελε κάμει καὶ πάλιν καμμίαν κακὴν πράξιν.

Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ὁ Λέων ἔγεινε κόσμιος καὶ καλὸς ὡς ἀρνίον. Ὅταν συνήντα σκύλλους τοὺς ἐθάπτει. Ἠγόρασε μικρὰ πτηνὰ εἰς τὰ ὁποῖα ἔδιδε καθ' ἑκάστην τροφήν μετὰ μεγάλην φροντίδα ὑπήκουεν εἰς τὰς διατάγας τῆς μητρὸς του καὶ δὲν ὑβρίζει πλέον τὴν τροφὸν αὐτοῦ.

Αὐτὸς ὁ ἴδιος μοι εἶπεν ὅτι ὑπέφερε πολὺ εἰς τὸ κλωθὸν τῶν κουνελίων καὶ μοι διηγήθη τὴν ἱστορίαν αὐτὴν διὰ νὰ χρησιμεύσῃ ὡς μᾶθημα εἰς τοὺς ἄλλους.

Παιδιά, μὴ τυραννεῖτε τὰ ζῶα διότι καὶ αὐτὰ αἰσθάνονται καὶ πονῶσιν ὅπως καὶ ἡμεῖς. Ἀγαπᾶτε καὶ σέβεσθε τοὺς γονεῖς σας, οἱ ὁποῖοι τόσα καὶ τόσα ὑπέφεραν διὰ νὰ σᾶς ἀναθρέψωσιν, ἐὰν θέλετε νὰ σᾶς ὀνομάζωσι καλὰ παιδιά καὶ νὰ σᾶς ἀγαπῶσιν ὅλοι διὰ τὰς ἀρετὰς σας.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

Ἄργος. Δ. Κ. ΒΑΡΔΟΥΝΙΩΤΗΣ

ΠΑΙΔΙΚΑΙ ΕΙΚΟΝΕΣ

Α'. ΤΟ ΒΡΑΒΕΙΟΝ

Αἱ ἐξετάσεις τέλειωσαν—χαρούμενα, δροσάτα,
Μὴ Κυριακὴ μὲς' ἑσὺ σχολεῖο μαζεύονται τὴ σάλα
τόσ' ἀγγελουδιὰ, ὠμορφαῖς καὶ εὐωδιαῖς γιομάτα
Π' ἀκόμα τῆς ἀξιοποιήσεως βυζαιτῶν τὸ γάλα.

Μυρτιά καὶ δάφνη, γράμματα καὶ εὐμορφαις πλαγῶνες,
Σημαίαις γαλανόλευκαῖς καὶ χίλια δὲ στολίδια
Στολίθουνε τοὺς τοίχους του καὶ ζωταναῖς εἰκόνας,
Στολίδι περὶ ἀτίμητο εἶναι αὐτὰ τὰ ἴδια!

Σὰν πεταλούδαις ὄω κ' ἐκεῖ ἀκούραστα πετᾶνε,
Τὸ ψε ψε ψε τὰ χὰ χὰ χὰ! τριγύρω ἀντηχοῦνε,
Μ' ἄρ κελαιοῦν ἀδιάκοπα κ' ἀδιάκοπ' ἄρ γελᾶνε
Σὰν κᾶτι μὲ μεγάλη τους λαχτᾶρα καρτεροῦνε!

Σήμερον ἔχει τὸ σχολεῖο γιορτὴν, γιορτὴν μεγάλην
Ἐκεῖτο ποῦταρ ἄξιμο κ' ἔξω καὶ ἐπὶ σχολεῖο
Καὶ γὰρ τὴν ἐξυπνάδα του τὸ ζήλευν οἱ ἄλλοι,
Βιβλίον χρυσοσίλιδο θὰ πάρῃ γὰρ βραβεῖο!

Τέτοια τιμὴ! Καὶ ποῖα καρδιὰ γι' αὐτὴ δὲ φτερουγιάζει
Νὰ ξεδιαλέγουν μόνον σὲ ἅπ' τ' ἄλλα τὰ δουλοῦδι' α'
Γιὰ σένα ὄλο τὸ σχολεῖο μονάχα νὰ γιορτάζῃ
Γιὰ σένα ὄλαις ἢ χαραῖς καὶ ὄλα τὰ τραγούδια!

Ὅλοι αὐτοὶ ποῦ εἶν' ἐκεῖ νὰ σὲ χειροκροτοῦνε!
Νὰ κροποῦν τῆς χάραϊς σου, τὰ προτερημάτ' σου!
Οἱ συγγενεῖς καὶ οἱ φίλοι σου νὰ σὲ γιουχοῦλοῦνε
Κ' ἐφημερίδες αὔριο νὰ γράφουν τ' ὄνομά σου

Ἄπ' τὴ χαρὰ, τῆς μάνας σου τὰ μάτια νὰ δακρῶζουν
Σὰν σὲ θωρῆ δειλὸ, δειλὸ, καὶ μὲ σκυμμένα μάτια
Νὰ παίρνῃς τὸ βραβεῖο σου!.. Καὶ ποιοὶ δὲν θὰ χαρίζουν
Γι' αὐτὴ μονάχα τὴ στιγμή καὶ πύργους καὶ παλάτια;

Ἐφθασ' ἡ ὥρα.—Τοῖμοι' ἰὰ . . . Σηκώρετ' ἡ δασκάλα
Ἐλγνε τριγύρω μὲ ματιά . . . γελᾶνε . . . ξεροβίχχει
Κ' ὕστερα . . . ἕνα ὄνομα βρορτάει μὲς' ἑσὺ σάλα . . .
—Χαρὰ σ' αὐτὸν τὸν ἄγγελον ποῦ θάγῃ τέτοια τύχη!

Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΚΑΙ Ο ΣΚΥΛΟΣ ΤΟΥ

(συνέχεια καὶ τέλος)

Περὶ τὸ τέλος τοῦ φθινοπώρου ὁ μικρὸς Ἀντώνιος ἠσθένησεν ἐπικινδύνως. Ὁ πατήρ του μετεχειρίσθη τὰ ὀλίγα χρήματα, τὰ ὁποῖα εἶχε διὰ νὰ ἀγοράσῃ τὰ πρῶτα ἱατρικά ἀλλ' αἱ μικραὶ αὐταὶ οἰκονομίαι του ἐτελείωσαν μετ' ὀλίγον καὶ ὁ δυστυχὴς πατήρ εὐρέθη ἄνευ λεπτῶν. Ἐνεθυμήθη τότε ὅτι ἡ κυρία τοῦ σκύλλου εἶχε προσφέρει δύο λουδοθήκεια διὰ νὰ ἀγοράσῃ τὸν σκύλον καὶ ἀπεφάσισε νὰ τὸν πωλῆσῃ εἰς αὐτὴν ἀλλὰ μόνος ὁ Ἀντώνιος τὸ ἐνόησεν, ἤρχισε νὰ φωνάζῃ «ὄχι, ὄχι, πατέρα μου». Ἐνεκα δὲ τῆς ταραχῆς αὐτῆς ὁ πυρετός, ὁ ὁποῖος κατεῖχε τὸν Ἀντώνιον, ἐδιπλασιάσθη. Ὁ μικρὸς σκύλος καθ'

ὄλον τὸ διάστημα τῆς ἀσθενείας τοῦ κυρίου του δὲν ἐκινήθη διόλου ἀπὸ τὴν κλίνην του, ἀλλὰ τὸν παρετήρει μετὰ ὕψος συμπαθῆς, ὡς νὰ ἤθελε νὰ τῷ εἴπῃ «ὄχι, καλέ μου κύριε, πόσον σὲ λυποῦμαι».

Ὁ μικρὸς Ἀντώνιος τὸν παρετήρει μετὰ συγκινήσεως, ἠπλώσε τὴν τρέμουσαν χεῖρά του διὰ νὰ χαϊδεύσῃ τὸν πιστόν του καὶ ἀφῆκε βυθὸν στεναγμῶν.

Ἐν ταῦτοις ἡ ἀσθένεια ἐχειροτέρευεν. Εἰς γειτῶν των πλούσιος μετὼν τὴν κατάστασιν τοῦ μικροῦ Ἀντωνίου, τὸν ὁποῖον ἠγάπα πολὺ διὰ τὰ εὐγενῆ αἰσθημάτα του, ἦλθε διὰ νὰ τὸν ἐπισκεφθῆ. Ἠρώτησε τὸν πατέρα του

ἐὰν ἔχῃ χρήματα διὰ τὰ ἱατρικά καὶ ἤκουσε παρ' αὐτοῦ ἀπάντησιν, ἢ ὁποῖα τὸν συνεκίνησε μέχρι δακρῶν.

—Θὰ πωλῆσω τὴν ἀθλίαν αὐτὴν κλίνην, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἀναπαύεται, κύριε, εἶπεν ὁ γέρον, διὰ νὰ οἰκονομήσω χρήματα διὰ τὰ ἱατρικά.

—Δυστυχῆ πάτερ! εἶπεν ὁ πλούσιος κύριος. Μὴ λυπεῖσαι· θέλω φροντίσαι περὶ τοῦ Ἀντωνίου, ὡς περὶ τοῦ υἱοῦ μου αὐτοῦ. Ἡ καλύθη σου εἶναι ὑγρὰ καὶ ἡ ἐν αὐτῇ διαμονὴ χειροτερεύει τὴν κατάστασιν τοῦ υἱοῦ σου. Θέλεις νὰ τὸν ἐμπιστευθῆς εἰς ἐμέ;

—Ἐὰν θέλω; ἀπεκρίθη ὁ γέρον συγκεινημένος μέχρι δακρῶν. Ἄ, κύριε, θὰ ἀποδώσῃς τὴν ζωὴν καὶ εἰς ἐμέ καὶ εἰς τὸν υἱόν μου διὰ τῆς ἀγαθοεργίας σας ταύτης.

Ὁ πλούσιος γείτων των τοὺς ἀπεχαιρέτησε καὶ ἀνεχώρησε, μετὰ ἡμίσειαν δὲ ὥραν ἀπέστειλεν ἕνα ὑπηρέτην, ὁ ὁποῖος μετέφερεν εἰς τὴν οἰκίαν του τὸν ἀσθενῆ παρακωλουούμενον ἀπὸ τὸν μικρὸν πιστόν του.

Μετὰ τινὰς ἡμέρας χάριν εἰς τὰς περιποιήσεις τοῦ ἀγαθοῦ ἐκείνου ἀνθρώπου ὁ Ἀντώνιος εἰσῆλθεν εἰς τὸ στάδιον τῆς ἀναρρώσεως. Μετὰ 15 δὲ ἡμέρας ἦτο εἰς τὴν ἐξοχὴν, ὅπου μετ' ὀλίγον καιρὸν ἔγεινεν ἐντελῶς καλὰ πρὸς μεγίστην χαρὰν τοῦ πατρὸς του, ὁ ὁποῖος δὲν ἔπαυε νὰ εὐλογῇ τὸ ὄνομα τοῦ πλουσίου των γειτόνος καὶ πρὸς μεγάλην εὐχαρίστησιν τοῦ μικροῦ του σκύλου, ὁ ὁποῖος θὰ ἠδύνατο πάλιν νὰ τρέχῃ μετ' αὐτοῦ εἰς τοὺς ἀγρούς.

Ὁ πατήρ τοῦ Ἀντωνίου ἅμα εἶδε τὸν υἱόν του ἐντελῶς ἀναρρώσαντα τῷ εἶπεν:

—Ἀντώνιε, ἄνευ τοῦ καλοῦ ἐκείνου ἀνθρώπου θὰ σὲ ἔχανα διὰ πάντος. Πῶς θὰ δυνηθῶμεν ἡμεῖς νὰ τῷ δεῖξωμεν τὴν εὐγνωμοσύνην μας;

—Ἄχ! πάτερ μου! πρὸ πολλοῦ ἐσκεπτόμην περὶ τούτου. Ἄλλο τι δὲν ἔχω νὰ τοῦ προσφέρω εἰμὴ τὸν ἀγαπητόν μου Πιστόν, εἶπε μετὰ δακρῶν ὁ Ἀντώνιος καὶ

Η ΑΠΡΟΣΕΞΙΑ ΤΟΥ ΜΙΚΡΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

(Διήγημα διὰ μικρὰ παιδία)

Ἡ μαμὰ τοῦ μικροῦ Σταύρου εἶχε παραγγείλει διὰ τὸν υἱόν της ἕν νεόν φόρεμα μετὰ πολὺ ὠραῖα χρώματα. Μίαν ἐσπέραν, ὅταν τὸ φόρεμα ἐτελείωσε, τὸ ἔφερεν ὁ ράπτης εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Σταύρου, ὁ ὁποῖος ἅμα τὸ εἶδεν ἐπεταξεν ἀπὸ τὴν χαρὰν του. Ἡ μήτηρ του ἐπλήρωσε τὴν ἀξίαν τοῦ φορέματος καὶ εἶπεν εἰς τὸν υἱόν της ν' ἀνάψῃ τὸ κηρίον καὶ νὰ φέρῃ ἕν ποτήριον ραχῆς εἰς τὸν ράπτην.

Ὁ Σταύρος κρατῶν εἰς τὰς χεῖρας τὸ νεόν φόρεμά του, ἔτρεξεν ἀμέσως καὶ χωρὶς νὰ ἀνάψῃ φῶς, ὅπως τὸν εἶχε συμβουλεύσει ἡ μήτηρ του, ἤνοιξε τὸ δουλάτιον, ἐγέμισε ἀπὸ μίαν φιάλην ἕν μικρὸν πατήριον καὶ τὸ ἔφερεν εἰς τὸν ράπτην. Ὁ ἐργάτης ἔλαβε τὸ ποτήριον διὰ νὰ πῖνῃ, ἀλλὰ μόνος τὸ ἐπλησίασεν εἰς τὰ χεῖλη του τὸ ἐπέταξεν ἀμέσως καὶ ἔβρεξε μετ' αὐτὸ, χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, τὸ νεόν φόρεμα τοῦ Σταύρου, ὁ ὁποῖος τὸ ἐκράτει εἰς τὰς χεῖρας του.

Τὶ συνέβαινε λοιπόν;

Ὁ Σταύρος δὲν εἶχεν ἀνάψῃ κηρίον, ὅπως τῷ εἶ-

ἔνδυθαις ἀμέσως τὰ καλὰ του ἐνδύματα, ἐφώναζε τὸν Πιστόν, ὁ ὁποῖος ἔσπευσε νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ μετὰ χίλια παιγνίδια.

—Ἀλλοίμονον! ἔλεγεν ὁ Ἀντώνιος· πόσον θὰ ἦσο λυπημένος ἐὰν ἐγνώριζες ὅτι πρόκειται νὰ χωρισθῶμεν διὰ παντός.

Μετ' ὀλίγον ἔφθασεν ὁ Ἀντώνιος εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ πλουσίου γείτονος των. Μόλις εἰσῆλθεν ἐχαίρειτῃσεν αὐτὸν μετὰ σεβασμοῦ καὶ τῷ εἶπε:

—Κύριε, ἡ εὐσπλαχνία σου ἔσωσε καὶ ἐμέ καὶ τὸν πατέρα μου ἀπὸ βέβαιον θάνατον· θὰ σοὶ ὀφείλωμεν αἰώνιαν εὐγνωμοσύνην διὰ τοῦτο. Σὲ παρακαλοῦμεν δὲ νὰ δεχθῆς ὡς μικρὸν δεῖγμα εὐγνωμοσύνης τὸν μικρὸν Πιστόν, τὸν ὁποῖον θεωρῶ ὡς τὸ πολυτιμότερον πρᾶγμα εἰς τὸν κόσμον.

Ὁ καλὸς ἐκεῖνος ἀνθρώπος παρατηρῶν τὸν Ἀντώνιον ἐνόησε τὴν λύπην, τὴν ὁποῖαν ἠσθάνετο ἀποχωριζόμενος ἀπὸ τὸν ἀγαπητόν σκύλον.

—Τὸν δέχομαι, εἶπεν, Ἀντώνιε· τὸν δέχομαι· σὲ παρακαλῶ ὅμως νὰ τὸν δεχθῆς πάλιν καὶ σὺ ὡς δῶρον, τὸ ὁποῖον σοὶ προσφέρω ἐγὼ διὰ τὰ εὐγενῆ αἰσθημάτά σου. Λάβε πάλιν τὸν σκύλον σου, Ἀντώνιε.

Ὁ Ἀντώνιος ἠεχαρίστησε τὸν γείτονα του, ἠσπάσθη πλήρως δακρῶν τὴν χεῖρά του, καὶ ἀνεχώρησε παρακωλουούμενος πάλιν ἀπὸ τὸν μικρὸν Πιστόν του.

Ἐξῆσαν εὐτυχεῖς καὶ ἀχάριστοι πλέον. Ὁ πλούσιος ἐκεῖνος γείτων ἔδωκεν ἐργασίαν εἰς τὸν πατέρα τοῦ Ἀντωνίου καὶ ἐφρόντισε διὰ τὴν ἐκπαίδευσιν τοῦ μικροῦ του υἱοῦ. Ὁ Πιστός ἔμενε πάντοτε πλησίον τοῦ μικροῦ κυρίου του, ἠγαπᾶντο δὲ τόσον, ὥστε ὅταν ἤθελε τις νὰ φέρῃ παραδειγμα δύο στενῶν φίλων ἔφερεν ὡς τοιοῦτον τὸν Ἀντώνιον καὶ τὸν μικρὸν Πιστόν του.

Κ. ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ.

γεν εἶπει ἡ μήτηρ του καὶ ἀντὶ νὰ βάλλῃ ραχὴν εἰς τὸ ποτήριον ἔβαλε . . . μελάνην!

Τοιοῦτοτρόπως τὸ ὠραῖον φορεμάτι του ἐγέμισε ἀπὸ μικρὰς καὶ μεγάλας κηλίδας μαύρης μελάνης, αἱ ὁποῖαι ἦτο ἀδύνατον νὰ καθαρισθῶσι πλέον.

Ὁ μικρὸς Σταύρος ἔχυσε πικρὰ δάκρυα, ἀλλ' ἡ μήτηρ του θέλουσα νὰ τὸν κάμῃ ἄλλοτε προσεκτικώτερον τοῦ εἶπε:

—Ἴδου τὸ ἀποτέλεσμα τῆς παρακοῆς πρὸς τιμωρίαν σου αὔριον θὰ ὑπάγῃς εἰς τὰς ἐξετάσεις μετὰ τὸ παλαιὸν φόρεμα καὶ μετὰ ἕν ἔτος θὰ φορέσῃς νέον.

Ὁ Σταύρος ἐννοήσας τὸ σφάλμά του ἀπεφάσισε καὶ ἔγεινε ἀπὸ τότε τὸ πλέον ὑπήκοον καὶ πλέον προσεκτικὸν παιδίον καὶ διὰ τοῦτο ἡ μήτηρ του ὕστερον ἀπὸ ὀλίγους μῆνας τοῦ ἔκαμε ἄλλο νέον φόρεμα ὅμοιον μετ' ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐλέρωσε.

Ἀκόμη ὁ μικρὸς Σταύρος ἐνθυμεῖται τὴν παλαιάν ἀπροσεξίαν του καὶ λυπεῖται, διότι ἂν τότε ἐπρόσεχε θὰ εἶχε σήμερον δύο καλὰ καὶ ὠραῖα φορεμάτια.

ΒΑΣΙΛΙΚΗ ΚΟΡΝΙΔΟΥ

ΗΤΟ ΟΝΕΙΡΟΝ...

Ἡ μικρὰ Σωσάνα ἡλικίας δέκα μόλις ἐτῶν ἦτο πολὺ καλὸν καὶ χαριέστατον κοράσιον καὶ πολὺ ἐπιτήδειον εἰς τὰ κεντήματα καὶ τὰ λοιπὰ ἐργόχειρά της. Ἐγνώριζε νὰ ὀμιλῇ καὶ νὰ γράφῃ καλῶς τὴν Ἀγγλικὴν καὶ νὰ παίξῃ ωραιότατα κλειδοκύμβαλον. Εἶχε καλὴν καρδίαν καὶ ἡγάπα πολὺ τὴν μαμάν της.

Ἀλλὰ μὲ ὄλα αὐτὰ τὰ προτερήματα εἶχε καὶ δύο φοβερὰ ἐλαττώματα, τὰ ὁποῖα ἠλάττωνον κατὰ πολὺ τὴν ἀξίαν της καὶ τὰ ὁποῖα τῇ ἐπροξένησαν τόσας συμφορὰς, τὰς ὁποίας θὰ ἴδωμεν ἀμέσως. Ἡ Σωσάνα ἦτο πάρα πολὺ περιεργος καὶ παρήκοος! Ἦθελε νὰ βλέπῃ καὶ νὰ γνωρίζῃ τὰ πάντα καὶ ὅταν ἡ μήτηρ της δὲν ἐξεπλήρωνε τὰς ἐπιθυμίας της, ὅταν τὴν ἐμαλωνε διὰ τὴν ἀδιάκριτον περιεργειάν της, ἡ ὁποία εἶναι πάντοτε ἐπικίνδυνος διὰ μίαν κόρην καὶ μάλιστα μικρὰν, διὰ νὰ ἱκανοποιήσῃ τότε ἡ Σωσάνα τὰς ἐπιθυμίας της παρήκουεν εἰς τὴν μητέρα της καὶ δὲν ἐπρόσχε διόλου εἰς τὰς σφῆς συμβουλὰς, τὰς ὁποίας τῇ ἔδιδεν ἡ τροφός της.

Ἡ Σωσάνα μετὰ τῆς μητρός της κατοίκει εἰς μίαν οἰκίαν εὐρισκομένην ἐπὶ τῆς Βασιλικῆς πλατείας, εἰς τὴν ὁποίαν ἔτρεχον καὶ ἔπαιζον τὰ μικρὰ παιδιὰ τῆς συνοικίας.

Ἦσαν αἱ ἑορταὶ τοῦ Πάσχα ἐποχὴ κατὰ τὴν ὁποίαν ἐγένετο μεγάλη πανήγυρις εἰς τὸ προάστειον τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου, ὅχι μακρὰν τῆς οἰκίας τῆς Σωσάνης ὅπου ἐπωλοῦντο αἱ πασχαλιναὶ κολουράι.

Ἡ χαρὰ τῶν μικρῶν παιδιῶν τῆς συνοικίας ἦτο μεγάλη. Ἦγόραζον ὠραίας, εὐώδεις καὶ καλοζυμωμένας κολουράς καὶ ἔκαμον μὲ αὐτὰς λαμπρὸν πρόγευμα. Τὴν πρώτην ἡμέραν κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ μικρὰ Σωσάνα εἶδε τὰς κολουράς πεποικιλμένας μὲ ἀμύγδαλα καὶ ζαχαρωτὰ καὶ αἱ ὁποῖαι ἐθάμβωνον τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀπὸ τὰ φύλλα τοῦ χρυσοῦ χάρτου μὲ τὰ ὁποῖα τὰς εἶχον στολισεῖ, ἠρώτησε μίαν μικρὰν φίλην της ποὺ ἐπωλοῦντο τὰ ὠραῖα ἐκεῖνα γλυκίσματα.

— Δὲν εἶναι γλυκίσματα, εἶπεν ἡ φίλη της, εἶναι ζαχαροζυμωμένα κολουράι πολὺ καλαί, ἀπὸ τὰς ὁποίας θὰ σοὶ δώσω μίαν.

Ἡ Σωσάνα ἀφοῦ ἐδοκίμασε τὴν ὠραίαν κολουράν, τὴν ὁποίαν τῇ ἔδωκεν ἡ φίλη της, εἶπε πρὸς αὐτήν!

- Εἶναι πολὺ καλὴ τῷ ὄντι· ποὺ τὰς πωλοῦν;
- Εἰς τὸ προάστειον τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου εἶναι ἐκεῖ κατ'ἀστέμα, τὸ ὅποion κάμνει τοιούτας εἰς διάφορα σχήματα ἀνθρώπων, ἵππων κλπ.
- Μὲ ζάχαριν;
- Ναί.

Ἡ Σωσάνα ἐξέφρασεν ἀμέσως τὴν ἐπιθυμίαν νὰ ὑπάγῃ νὰ ἴδῃ τὰ περίεργα αὐτὰ πράγματα· ἐπέστρεψε λοιπὸν πρὸς τὴν τροφὸν της καὶ τὴν παρεκάλεσε νὰ τὴν ὀδηγήσῃ εἰς τὸ κατ'ἀστέμα.

— Εἶναι ἀδύνατον Σωσάνα· δὲν μὰς τὸ ἐπιτρέπει ἡ μαμά.

Ἡ Σωσάνα, ἡ ὁποία ἐξηρηθίσθη ἀκόμη περισσότερο ἀπὸ τὴν ἀπαντησὶν τῆς τροφῆς, ἤρchiσε νὰ κλαίῃ· ἀλλ' ἡ τροφός της θέλουσα νὰ τὴν καθησυχάσῃ τῇ εἶπε·

— Ἐρώτησον τὴν μητέρα σου ἂν θέλῃ νὰ σε ὀδηγήσῃ ἐκεῖ, διότι χωρὶς τὴν συγκατάθεσίν της δὲν πρέπει νὰ κάμνωμεν τίποτε.

Τοῦτο ἦτο ἓν καλὸν παράδειγμα τὸ ὁποῖον ἔδιδε πρὸς τὴν Σωσάναν ἡ τροφός της. Ἀλλ' αὐτὴ δὲν ἤκουε τίποτε. Ἐθύμωσε καὶ δὲν ἐσκέπτετο ἄλλο ἢ πῶς νὰ ἐκπληρώσῃ τὴν ἐπιθυμίαν της.

Τὸ ἐσπέρας ὅταν ἐπῆγε νὰ κατακλιθῇ ἀντὶ νὰ κάμῃ τὴν προσευχὴν της καὶ νὰ κοιμηθῇ, ὅπως κάμουν ὄλα τὰ καλὰ παιδιὰ, ἐσκέπτετο τὰ πλέον φοβερὰ πράγματα, πῶς δηλαδὴ τὴν ἐπομένην θὰ ἠδύνατο νὰ φύγῃ κρυφὰ ἀπὸ τὴν τροφὸν της διὰ νὰ ὑπάγῃ νὰ ἴδῃ τὰς ὠραίας ἰκείνας κολουράς. Τὸ προάστειον τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου ἦτο πολὺ πλησίον. Ἐν τέταρτον ἐχρειαζέτο διὰ νὰ ὑπάγῃ καὶ νὰ ἐπιστρέψῃ, ὥστε δὲν θὰ παρετηρεῖτο ἡ ἀπουσία της. Μὲ τὰς σκέψεις αὐτὰς ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἀπεκοιμήθη.

Ἡ Σωσάνα ἀπεμακρύνθη τῆς τροφῆς της, ὑπὸ τὸ πρόσχημα ὅτι ἤθελε νὰ παίξῃ μὲ τὰς μικρὰς φίλας της, ἔστρεψεν εἰς τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ καὶ διηυθύνθη τρέχουσα εἰς τὴν πλατείαν τῆς Βασιλικῆς.

Ἰδέτε τὴν ἐφθάσεν.

Εἶνε τεταραγμένη ἡ καρδία της κτυπᾷ δυνατὰ· εἶναι ἡ πρώτη φορὰ κατὰ τὴν ὁποίαν εὐρίσκειται μόνη εἰς τὸν δρόμον. Στενοχωρεῖται φοβερὰ· δὲν εἰδεύει νὰ προσυλαχθῇ οὔτε ἀπὸ τὰς ἀμάξας οὔτε ἀπὸ τοὺς πεζοὺς. Ἐχει κατ' ἀρχὰς τύψιν συνειδότης διὰ τὴν πράξιν της, καὶ στρέφει τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸ μέρος ἀπὸ τοῦ ὁποῖου ἀνεχώρησε διὰ νὰ ἐπιστρέψῃ πάλιν. Ἡ φωνὴ τῆς συνειδήσεως τῇ λέγει· «Μὴ πηγαίης πλέον μακρὰν, ἐπίστρεψ' εἰς τὴν τροφόν σου· μὴ ζητῆς νὰ ἱκανοποιήσῃς τὴν περιεργειάν σου. Ἡ παρακοὴ εἶνε κακὸν ἐλάττωμα.»

Ἀλλ' αἱ σφῆς αὐταὶ συμβουλαὶ δὲν εὐρίσκον πλέον ἡγῶ εἰς τὰ ὦτα τῆς Σωσάνης. Στρέφει τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸ μέρος τῶν καταστημάτων· βλέπει πολλὰ πάρα πολλὰ καταστήματα σηματοστόλιστα, καὶ ἀκούει τὴν πλήρη χα-

ρὰς φωνὴν τῶν μικρῶν παιδιῶν. Ἡ ζωρὰ ἐπιθυμία της καὶ ἡ παρακοὴ της δὲν τὴν ἀφῆνον πλέον νὰ σκεφθῇ τὴν πράξιν της.

Ἰδοὺ τέλος ἡ Σωσάνα εἰς τὸ μέσον τῆς ἀγορῆς· τὴν προχωρεῖ ταχύτερον εἰς τὸ προάστειον τοῦ Ἁγ. Ἀντωνίου καὶ θαυμάζει ὅτι βλέπει γύρω της. Αἱ ὠραῖαι κολουράι τοποθετημένα αἰ μὲν ἐπὶ τῶν δὲ ἀπετέλουσαν γιγαντιαίαν πυραμίδα. Ὁραῖα στέμματα κατεσκευασμένα μὲ λευκὴν ζάχαριν καὶ τόσα ἄλλα ζαχαρωτὰ, ἔφερον τὸν σιελον εἰς τὰ χεῖλη. Πλησίον τούτων ἄλλα ζαχαρωτὰ χρυσομένα ἐπερίμενον τοὺς μικροὺς ἀγοραστάς. Ὀλίγον μακρύτερα ἦσαν ἐκτεθειμένα ἀμυγδαλωτὰ καὶ καραμέλαι καὶ εἰς τὸ μέσον ὄλων τούτων ἀναρίθμητοι ἵπποις ἐκ ζαχαρωτῶν ζυμαρικῶν οἱ μὲν ἤσυχαι ὡς νὰ ἐκοιμῶντο οἱ δὲ μὲ τὸ ζῆρος εἰς τὰς χεῖρας ἐφαίνοντο ἑτοιμοὶ νὰ ἐπιπέσωσι κατὰ τῶν ἐχθρῶν.

Ὅλα αὐτὰ τὰ ζαχαρωτὰ ἔπλεον ἐντὸς ὠραίου μέλιτος τὸ ὁποῖον ἀπέδιδε πολὺ ὀρεκτικὴν εὐωδίαν. Ἡ Σωσάνα ἀφοῦ τὰ ἐθαύμασε ἐσκέφθη ὅτι τοῦτο δὲν ἦτο ἀρκετὸν· ἔπρεπε νὰ δοκιμάσῃ τὰ ὠραῖα αὐτὰ γλυκίσματα.

Ὅταν ἀνεχώρησεν ἐκ τῆς οἰκίας της, εἶχε πάρει μαζύ της τὸν μικρὸν κουμπάρη της γεμάτον ἀπὸ ἀργυρὰ νομίσματα, τὰ ὁποῖα ἡ μήτηρ της τῇ ἔδιδεν ὅταν ἔκαμε φρόνιμα. Ἀλλὰ πῶς νὰ βγάλῃ ἀπ' ἐκεῖ τὰ νομίσματα; Τὸ πρᾶγμα δὲν ἦτο εὐκόλον. Ἐστρεψε τὸν κουμπάρη της ἄνω, κάτω, δεξιὰ, ἀριστερὰ, ἀλλὰ δὲν κατόρθωνε τίποτε. Ἦτο πολὺ λυπημένη διὰ τοῦτο.

Ἐνῶ ἡ Σωσάνα κατεγίνετο νὰ ἐξαγάγῃ τὰ νομίσματα, δύο ἀνθρωποὶ τὴν ἐπλησίασαν, καὶ ὁ μὲν εἰς τὴν ἔριψεν εἰς τὴν γῆν μὲ ἓν κτύπημα, ὁ δὲ ἄλλος ἤρπασε τὸν κουμπάρη της καὶ ἔγιναν ἀφαντοί.

Ἡ Σωσάνα ἐκστατικὴ καὶ τρομασμένη ἀπὸ τὴν θρασείαν κλοπὴν ἤρchiσε νὰ κλαίῃ. Μία γραῖα, ἡ ὁποία ἴστατο ἐκεῖ πλησίον, ὅταν εἶδεν ὅτι ἡ μικρὰ ἦτο μόνη τὴν ἐπλησίασε καὶ τὴν ἠρώτησε διατί ἔκλαιε.

— Μοῦ ἔκλειψαν τὸν κουμπάρη μου ἀπεκρίθη ἡ Σωσάνα. — Ἐλα μαζύ μου μικρὰ, εἶπεν ἡ γραῖα· θὰ σοὶ δώσω ἐγὼ ἓνα ἄλλον.

Ἡ Σωσάνα μὴ γνωρίζουσα ὅτι εὐρίσκετο εἰς χεῖρας κακῶν ἀνθρώπων ἐπίστευσεν εἰς τοὺς λόγους τῆς κακῆς ἐκείνης γυναίκης καὶ τὴν ἠκολούθησε μετὰ προθυμίας.

Ἡ γραῖα τὴν ὀδήγησεν εἰς ἓν σκοτεινὸν πέρασμα καὶ ἐκεῖ τῆς ἤρπασε τὰ ὠραῖα της σκολαρίκια.

Τὸ παιδίον ἠθέλησε νὰ φωνάξῃ ἀλλ' ἦτο πολὺ ἄργά· ἡ ἀθλία ἐκεῖνη γραῖα εἶχε γίνεαι ἀφαντος.

Ἡ καρδία τῆς Σωσάνης ἐκτύπα δυνατὰ ἀπὸ τὸν φόβον της καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ της ἔχουνον ἀδικόπως πικρὰ δάκρυα.

Πόσον εἶχε τιμωρηθῇ διὰ τὴν παρακοὴν της! Ἀλλ' αἱ τιμωραὶ της ἀκόμη δὲν ἐτελείωσαν.

Ἐξῆλθε ἀπὸ τὸ σκοτεινὸν ἐκεῖνο πέρασμα καὶ διηυθύνθη ἀμέσως πρὸς τὴν Βασιλ. πλατείαν. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἤρchiσε νὰ πίπτῃ βραχθαία βροχὴ. Τί νὰ κάμῃ; Δὲν ἠδύνατο νὰ περιμένῃ. Ἐτρεχεν ἔτρεχε μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι ἤθελεν εὔρει πάλιν τὴν τροφὸν της. Δυστυχῶς ὅμως εἶχε χάσει τὸν δρόμον δὲν ἦτο πλέον εἰς τὴν ὁδὸν ἡ ὁποία ἔφερεν εἰς τὴν Βασιλ. πλατείαν. Ἡ βροχὴ διαπέρασε τὰ ἐνδύματά της· τὸ φόρεμά της ἐκόλλησεν εἰς τὸ σῶμα της καὶ τὰ ὑποδήματά της εἶχον γεμίσει ἀπὸ λάσπην· Τρέχει πάντοτε τρέμουσα ἐκ τοῦ ψύχους καὶ τοῦ φόβου.

Τέλος ὅταν ἐνύκτωσεν, ἔφθασεν εἰς ἓν δάσος. Δὲν ἠδύνατο νὰ κάμῃ οὔτε βῆμα πλέον διότι ἐφοβεῖτο μήπως τὴν συλλάβουν καὶ τὴν ῥίψουν εἰς τὴν φυλακὴν ὡς κλέπτρια. Ἐκάθητο κλαίουσα εἰς τὴν ῥίζαν ἐνὸς δένδρου. Ὁ φόβος, ἡ ἀπελπισία καὶ τὸ ψῆχος τὴν ἔρριψαν εἰς φοβερὸν πυρετὸν. Πῶς; θὰ διέλθῃ λοιπὸν τὴν νύκτα ἐκτεθειμένη εἰς τὴν βροχὴν, τὸν ἀνεμον καὶ τὰ ἀγρία θηρία;

Τοῦτο ἦτο φοβερὸν! Ἦρchiσε νὰ παραληρῇ· ἐνόμιζεν ὅτι ἔβλεπεν ἐνώπιόν της κλέπτας, φαντάσματα, ἀγρία θηρία καὶ ἀπὸ τὸν φόβον καὶ τὴν ταραχὴν της ἐξέπληθη...

Ὅκτῶ ὥρας ἐσήμαινε τὸ ὠρόλόγιον τῆς γειτονικῆς ἐκκλησίας· ἀκτῆς ἡλίου εἰσερχομένη ἀπὸ τὸ παράθυρον μιᾶς οἰκίας κειμένης ἐπὶ τῆς Βασιλικῆς πλατείας ἐπιπτεν ἐπὶ μικρὰς κόρης εὐρισκομένης ἀκόμη εἰς τὴν κλίνην της· Ἡ νυκτερινὴ σκούφια της εἶχεν ἔβγει ἀπὸ τὴν κεφαλὴν της, οἱ βραχιόνές της ἔτρεμον ἐκ τοῦ φόβου, τὸ στόμά της ἐψιθύριζε λέ-

ξεις συγκεχυμένας. Τὸ στῆθός της ἐσειέτο, ἐκ τῆς ταραχῆς καὶ ὄλον τὸ σῶμα της ἐβρέγετο ὑπὸ ψυχροῦ ἰδρωτός.

Εἶνε ἡ Σωσάνα. Ἀνοίγει τοὺς ὠραίους ὀφθαλμοὺς της καὶ παρατηρεῖ γύρω της· εἶνε πλησίον τῆς μαμᾶς της... εἰς τὸ δωμάτιόν της... Ἦτο ὄνειρον!...

Ἐβάλλε τότε φωνὴν χαρᾶς καὶ μίαν προσευχὴν διέφυγεν ἀμέσως ἀπὸ τὰ ὠρὰ χεῖλη της.

Ἡ μήτηρ της ἤκουσε τὴν φωνὴν της καὶ ἔτρεξε πλησίον της.

Ἡ Σωσάνα ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας της καὶ εἶπεν.

Ἄ! μαμά, ποτὲ δὲν θὰ εἶμαι πλέον περιεργος καὶ παρήκος, ποτὲ!

Καὶ ἡ Σωσάνα ἐτήρησε τὸν λόγον της.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

Ni-Cos.

ΠΑΙΓΝΙΔΙΟΝ ΣΚΙΩΝ

Ἐξακολουθοῦντες τὸ τερπνότερον τοῦτο παιγνίδιον, φέρομεν σήμερον ὡς παράδειγμα διὰ τὴν ἀκριβῆ αὐτοῦ ἐκτέλεσιν καὶ δευτέρον σχῆμα τοῦ Χηνός.

Ἐκ τῆς παρακείμενης εἰκόνας ὀδηγεῖσθε πῶς πρέπει νὰ παρασκευάσῃτε τὰς χεῖρας σας, καθ' ἓν στιγμήν φέρετε αὐτάς πρὸ τοῦ φωτός εἰς κατάλληλον ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ τούχου ἢ τοῦ τεταμένου ὑφάσματος, ὡς εἶπομεν ἐν τῷ προηγουμένῳ τεύχει.

Ἐπὶ τοῦ τερπνοῦ τούτου παιγνιδίου κάμετε διαφόρους σκέψεις χωρὶς αὐτὰ ν' ἀπέχῃσι τοῦ παιγνιδίου καὶ τῆς ἀληθείας συνάμα.

Σὰς ὑποβοηθούμεν εἰς ταύτας· τὸ σχῆμα τῆς σκιάς εἶνε μία πιστὴ ἀπεικόνισις τοῦ σχήματος τῶν συμπεπλεγμένων χειρῶν μὲ τὴν διαφορὰν, ὅτι οὐδέως ἐν τῇ σκιά διακρίνεται τὸ πάχος, ἢ ἄλλη τις ιδιότης τῶν χειρῶν.

Τὸ φῶς ῥίπτει τὰς ἀκτῖνάς του καθ' ἀπάσας τὰς διευ-

θύνσεις ἐπὶ τῶν περὶ αὐτοῦ σωμάτων· ἡ σκιά γίνεται καταφανεστέρα καὶ μάλιστα ἐν σχήματι οἰκιδήποτε ἀμόρφου καὶ μὴ, ὅταν αἱ φωτειναὶ ἀκτῖνες προσπέσωσιν ἐπὶ τινος σωματος· ἂν τὸ σῶμα τοῦτο ᾖνε διαφανές, δὲν θὰ παραχθῇ σκιά, καθόσον αἱ ἀκτῖνες διέρχονται ὡς διὰ τῆς ὕαλου καὶ τοῦ ὕδατος.

Τὸ σῶμα τοῦτο πρέπει νὰ ᾖνε ἀναλογον πρὸς τὴν ἔντασιν τοῦ φωτός καὶ πρὸς τὰ περὶ ἀντικείμενα, διότι ἂν ᾖνε μέγα, τὸ δὲ φῶς ἀσθενές βεβαίως δὲν θὰ σχηματισθῇ σκιά πιστῶς ἀπεικονίζουσα τὸ φωτιζόμενον σῶμα.

Εἰς τὸ ἐπόμενον φύλλον θέλωμεν δημοσιεύσει ἕτερον σχῆμα σκιάς τερπνότερον καὶ θὰ σὲς εἴπωμεν ἐν συνάψει πάλιν ὀλίγα περὶ φωτός. Τοιουτοτρόπως δὲ μὲ τὸ τερπνὸν τοῦτο παιγνίδιον

θὰ μάθετε πολλὰ πράγματα ὠφελιμώτατα καὶ θὰ δυναθῆτε νὰ ἀπαντήσητε εἰς τὰς σχετικὰς ἐρωτήσεις τὰς ὁποίας ἀργότερον θὰ σὲς ἀπευθύνωμεν.

ΔΡΥΣ ΚΑΙ ΚΑΛΑΜΟΣ (ΜΥΘΟΣ)

Μία Δρυς πολὺ μεγάλη, πρᾶσινη καὶ φουντωμένη καλαμὰ ἰσχυρὴ θωροῦσε ἄσπρον πλευρὸν τῆς φουντωμένης καὶ περιφάνη πολὺ, διὰ τὰ γοκθρὰ κλαδὰ τῆς ἔβριζε τὴν καλαμὰ διὰ τὴν ἰσχυρότητα τῆς.

Ὅταν ἕξαφρα Βορρᾶς ἀγριος ἐκεῖ φυσᾷει σπάζει δένδρα μὲ ὀργὴν πῶς ἐμπρὸς του ἀπαρτᾷει καὶ ἡ φουντωμένη δρυς δὲν ἠμπόρσῃ ἢ καυμένη γὰ ἀρθῆναι καὶ μὲ μιά . . . ἔπεσε ξεριζωμένη.

Τὸ ἰσχυρὸ ὅμως καλάμι, ὅσον ὁ Βορρᾶς φυσᾷει δοκῶντε μὲ εὐκολία κ' εἰς τὸ χῶμα ἀκουμποῦσε κ' ὅταν τοῦ Βορρᾶ παρῆλθεν ἡ μαγία ἢ μεγάλη ἔβρωσε τὴν κορυφὴν του, κ' ἔμεινε ὀρθὸ καὶ πάλι.

Μὴ εἶσαι ὑπερήφανος, καὶ τοὺς μικροὺς ἔβριζεῖς διότι τί θὰ σοῦ συμβῇ ὅσο μέλλοις δὲν γνωρίζεις.

Ni-Cos.

ΠΕΤΡΟΣ ΒΑΝΤΑΕΛ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'

Νέος τόπος, νέα ζωὴ

(ἴδε προηγουμένον τεύχος)

Τὰ γοκθρὰ τῆς Δυβέκης εἶχον καλῶς πληροφορηθῆ. Ὁ Πέτρος γνωρισθεὶς ὡς τίμιος αὐτίης καὶ ὡς ζυλοργός, ἐπέτυχεν ἀμέσως θέσιν εἰς τὸν Ναύσταθμον τοῦ κράτους· καὶ ἐπειδὴ ὁ λιμὴν τῆς Λοριᾶν εἶχεν ἔλλειψιν ἐργαστῶν κατὰ τὴν ἐποχὴν αὐτὴν, τὸν ἐστειλαν ἐκεῖ. Ἡ Κυρία Βαντάελ ἠτοιμάζετο διὰ τὸ ταξίδιον· ἐπώλησε τὸν χοῖρον τῆς οὐχὶ ἄνευ στεναγμῶν ἐν ζῶον, τὸ ὅποιον ἤρχισε νὰ παχύνηται καταπληκτικῶς! ἐπώλησεν ἐπίσης τὰς ὀρνιθὰς τῆς· τί κέρμα! Ἡ μαῖορ ἔγένετο σχεδὸν καθ' ὅλον τὸ ἔτος, ἡ σακακερὴ ἦτο ἡ καλλιτέρα κλωσσα, αἱ ἄλλαι εἶχον ἐπίσης πολλὰ προτερήματα, καὶ ὅσον ἀφο-

ρᾶ τὸν ἀλέκτορα, ἂν καὶ δὲν ἦτο πολὺ μεγάλος, ἐν τούτοις ἐφώναζεν εἰς τὴν γειτονίαν πολὺ δυνατότερον ἀπὸ ὅλους τοὺς συναδέλφους του.

Ἄλλὰ δὲν ἠδύνατο νὰ παραλάβῃ μαζὺ τῆς ὅλα αὐτὰ τὰ ζῶα· μήπως εἴξευρεν ἐὰν θὰ εὑρίσκε μέρος εἰς τὴν Βρετανίαν καὶ δι' αὐτὰ; Ἴσως κατόικουν εἰς κανὲν ὑψηλὸν πάτωμα μιᾶς οἰκίας, ἢ ὅποια δὲν θὰ εἶχεν αὐτὴν! καὶ θὰ ἦτο πολὺ πάλιν, ἐὰν ὁ Πέτρος ἠδύνατο νὰ κρατήσῃ τὸν σκύλλον του· ὅσον διὰ τὴν αἰγὰ των, ἦτο εὐτυχής, διότι ὁ πλοίαρχος συνήνεσε νὰ τὴν παραλάβῃ μαζὺ του εἰς τὸ πλοῖον, ὥστε ἡ Μαρία θὰ εἶχεν ὠραῖον γάλα καθ' ὅλον τὸ διάστημα τοῦ ταξιδίου· μόλις ὅμως φθάσωσιν εἰς Λοριᾶν ἔπρεπε νὰ πωλήσωσι καὶ αὐτὸ τὸ πτωχὸν ζῶον! Ὅ,τι προηγόρει ὀλίγον τὴν κυρίαν Βαντάελ ἦτο ὅτι ἠδύνατο νὰ φέρῃ τὰ ὀλίγα τῆς ἐπιπλα· δὲν εἴξευρε πῶς νὰ ἐκφράσῃ τὴν εὐγνωμοσύνην τῆς πρὸς τὸν πλοῖ-

αρχον, ὁ ὅποιος παρεδέχετο νὰ ἐπιφορτισθῇ μὲ ὄλον αὐτὸ τὸ βάρος. Τὴν τελευταίαν ἡμέραν συνήθροισεν ὅλα τὰ ὄκα τῶν ὀρνιθῶν τῆς· ἔλαβε μαζὺ τῆς οἰκίας τινὰς βρακίης, τὰς ὁποίας ἐφύλαττεν ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ μακαρίτου Βαντάελ καὶ ἦλθε νὰ τὰ προσφέρῃ ὅλα εἰς τὸν πλοίαρχον· ἕκαστος δίδει ὅ,τι δύναται. Ἦτο βεβαία ὅτι θὰ τῇ ἀνταπεδίδετο ὅ,τι ἔκαμνε, διότι ὁ πλοίαρχος, ὁ ὅποιος ἐπρόκειτο νὰ μείνῃ πολλὰς ἡμέρας εἰς Λοριᾶν θὰ ἐκράτει τὴν κυρίαν Βαντάελ εἰς τὸ πλοῖον καὶ τοιουτοτρόπως δὲν θὰ ἐξώδευεν ἐπὶ ἀρκετὰς ἡμέρας δι' ἐνοικία.

Ἀνεχώρησαν κατὰ τὰ μέσα τοῦ Μαρτίου. Τὸ ταξίδιον ἐγένετο ἄνευ λυπηροῦ τινος συμβάντος· ὁ Πέτρος ἦτο εἰς τὸ στοιχεῖον του καὶ κατὰ πᾶσαν στιγμήν ἔδιδε χεῖρα βοηθείας δι' ὅποιανδήποτε ὑπηρεσίαν τοῦ πλοίου, διότι δὲν ἤθελε ποτὲ νὰ μείνῃ μὲ τὰς χεῖρας εἰς τὰ θυλάκια του, ἐν ᾧ οἱ ἄλλοι ἐργάζοντο περὶ αὐτοῦ.

Ἡ Κυρία Βαντάελ δὲν ὑπέφερε ποσῶς ἐκ τοῦ ταξιδίου· ἡ μικρὰ Μαρία ἐμεδίει καὶ ἔκαμνε τὴν κυρίαν Βαντά-

ελ νὰ σκέπτηται πόσον ὠραϊότερον θὰ ἐγάλα, ὅταν θὰ ἦτο μεγάλη καὶ θὰ εἶχον φυτρώσει πλέον τὰ μικρὰ δοντάκια τῆς.

«ὦ! τίτε θὰ ἦτο πολὺ ὠραϊότερα!» ἔλεγε μὲ χαρὰν ἡ κυρία Βαντάελ.

Καὶ ἔκαμνε τοὺς βεβαιότερους ὑπολογισμοὺς, διὰ νὰ γνωρίσῃ εἰς ποίαν ἐποχὴν θὰ ἐφαίνοντο ὅλα τὰ δοντάκια τῆς.

Ἐφθασαν τέλος εἰς Λοριᾶν. Ὁ Πέτρος ἐτοποθετήθη λίαν ταχέως εἰς τὸν Ναύσταθμον, ὅπου θὰ ἤρχιζε τὴν ἐργασίαν του μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας· ἀκολουθῶς ἐζήτησε κατοικίαν.

Εἶχεν ἔλθει καὶ ἄλλοτε εἰς Λοριᾶν καὶ ἐγνώριζε καλῶς τὸν τόπον· δὲν ἐσκόπευε νὰ κατοικήσῃ ἐντὸς τῆς πόλεως, ὅπου ἡ μήτηρ του θὰ ἐστενοχωρεῖτο ἴσως πολὺ ἂν ἐνοικίαζον κανὲν τρίτον πάτωμα.

(Mme J. Colomb) ΕΙΡΗΝΗ Ε. ΚΑΝΑΚΑΚΗ

ΠΑΙΔΙΚΗ ΠΧΩ

— Μαμά, διατί βρέχει ὁ Θεός;
— Διὰ νὰ ποτίσῃ τ' ἀμπέλια καὶ τὰ χωράφια νὰ γίνωνται τὰ σπαρτά.
— Μὰ τότε λοιπὸν γιὰτί βρέχει εἰς τὴν αὐλήν μας;
* * *
* * *

Καὶ ἡ μικρὰ Πόπη
— Μὴ στενοχωρεῖσαι μπαμπά, ἀντὶ νὰ ὑπάρχῃ ὁ ἴδιος τοῦ στέλλεις τὸ ἐπισκεπτήριόν σου καὶ εἶναι τὸ ἴδιον.
* * *
* * *

— Ὅχι δάσκαλε, διότι τὸ ἀριστερὸν τὸ ἔχω βουλωμένον.
* * *
* * *

Ὁ πατὴρ τῆς μικρᾶς Πόπης στενοχωρεῖται διότι ἐνεκα τῆς κακοκαιρίας, δὲν δύναται νὰ παρακολουθῇ τὴν κηδείαν ἀποθανόντος φίλου του.

Ὁ διδάσκαλος πρὸς τὸν ἀπρόσεκτον Σταυρόν:
— Αὐτὰ ποῦ σοῦ λέγω, ἀπὸ τὸ ἓνα αὐτὶ σου μπαίνουν καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο σου βγαίνουν. Καὶ ὁ μικρὸς Σταυρὸς

— Ἐλένη, διατί βραχάλλει ὁ παππούς όταν κοιμᾶται;
Καὶ ἡ Ἐλένη, μετὰ σοβαρότητος!
— Διὰ νὰ τὸν ἀκούωμεν ὅτι κοιμᾶται καὶ νὰ κίνοωμεν φρόνιμα.
* * *
* * *

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

61 Ἀίνεγμα
Τὸ πρῶτον εἶναι συλλαβὴ τὸ δευτέρον ἐπίσης τὸ τρίτον μου ἐὰν σκεφθῇς θηρίον θ' ἀπαντήσῃς ἐὰν δὲ αὐτὰ μέση μου, μὲ προσοχὴν καλλιήσης γενναῖον αὐτὸ κράτορα ἐμπρὸς σου θ' ἀπαντήσῃς.
Ἐστᾶλη ὑπὸ Τριποκαρῶδου.

65 Δημῶδες
Ἡ αἰὶνὰ μου μ' ἐγέννησε ὁ ἥλιος μὲ ἔψησε μ' ὅταν ὤω τὴ μάνα μου Περτω καὶ πεθίναω.
Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ « ἄλην. Λαῶ »

Λύσεις ἀσκήσεων ΣΤ' τεύχους
51) Ὅρασις—δασίς. 52) Μυῖα—ἔα εἶχεν παρα εἰφθῆ εἰς στίχῳ 53) Καρρίον. 54) Ὁ ἡμίονος, τὸ Λεοντάριον, τὸ πεπέρη. 55) Ἦσαν 5 Χριστιανοί, 8 Ὀθωμανοὶ καὶ 27 Ἑβραῖοι, 56) Σέβου τὸ γῆρας. 57) Ὁμοῖος ὁμοῖω ἀεὶ πελάζει. 28 Σὺν Ἀθηνᾶ καὶ χεῖρα κίνει. 59) Ἀργὴ μὲν φύλλος ἑπαινος, ἐγθρὸς δὲ ψόγος. 60) ΠΟΥΣ, ΟΥΣ, ΥΣ, Σ.

62 Ἀίνεγμα
Ἄν τὴν κεφαλὴν μου φίλη ζεύξης ν' ἀντικαταστήσῃς ἀπὸ νῆσον ὅπου εἶμαι ἄνθος θὰ μὲ καταστήσῃς.
Ἐστᾶλη ὑπὸ Κωνστ. Παλαιολόγου.

66 Ἐρώτησις
Ποῖον εἶνε τὸ μεγαλιότερον Δ τοῦ κόσμου;
Ἐστᾶλη ὑπὸ Σ. Α. Ποταμιάνου.

Λύται
(Ἀθηνῶν) Εὐφροσύνη Βαργιπούλου, Εὐάγγ. Εὐαγγέλης, Ν. Παζαρήτης, Δ. Γ. Καζαζιμάζης, Ν. Πουλόπουλος, 19 Μαΐου. Ροδόπη Καρμίτση, Φ. Ρουβινέτης, Θεο. Θ. Κανόσης Βόας ὁ συσφιγκτήρ, Κωνστ. Πιτσάκης, Μαρία Λοιδωρικιώτου, Σ. Α. Ποταμίανος, Ἀττήρομος πολεμιστῆς, Γ. Σπανόπουλος, Ἀκροτήριον Σχηνάρι, Α. Σπανόπουλος, Ἀπτεροσ Νίκη καὶ Ἐμμ. Κανακῆς ἡ Νικολιδάκης (Πειραιῶς) Εὐλαχὸς Ζελετών. Ι. Αθ. Θεοφιλόπουλος, καὶ Ιω. Ἀθ. Ζάβαλης. (Σύρου) Πραδείσιον Πτηνόν. (Ποσειδίου) Ν. Δάμτσα. (Πατρῶν) Μαρία Π. Θεογάρη (Σμύρνη) Ν. Νικολαΐδης καὶ (Αἰθ. Ἰουρῶν). Β. Δαλλιπόρτα, Γερ. Χ. Μιχαῆλης, Ἰερασ. Σ. Κιαπλίκας, Νικ. Γ. Ζερβός, Ἄντ. Θ. Κασσούρης, Ἐλ. Παπαδόπουλος, Α. Δαλ. ἀπόρτης.

63 Ἀίνεγμα
Δύο γράμματα ἂν θέσῃς ρῆμα ἐν θ' ἀποτελέσῃς.
Ἐστᾶλη ὑπὸ Βόα τοῦ συσφιγκτήρος.

67 Ἐδῶ κ' ἐκεῖ
οὐ σὸς γάτος τινεῖ μύς.
Ἐστᾶλη ὑπὸ Κωστ. Πιτσάκη.

64 Ἀίνεγμα
Ὅδηγῶ τὰ πλοῖα ὅλα εἰς τὰ σκάπη τῆς νυκτός, ἂν μὲ ἀναγραμματίσῃς καὶ ζήτησῃς νὰ μὲ λύτῃς, εἰς τὸ κύμα ζήτησάν με καὶ εἰς τοὺς λιθῆτας ἐντός.
Ἐστᾶλη ὑπὸ Δ. Ι. Παπαδοπούλου.

68 Λεξιγράφος
Ζ' εἰ ἴον τ' ο καὶ Η τ' ω.
Ἐστᾶλη ὑπὸ Βόα τοῦ συσφιγκτήρος.

69 Ἀπροσδόκητον
Ποῖα πόλις τ' εἰς Γαλλίαν εἶνε ζῶον;
Ἐστᾶλη ὑπὸ Πεταχτή.

70 Ἑλλητισομόφωνον
η . . . ο . . . ε . . . ω — η — . . . ω . . . η . . . ια οια.
Ἐστᾶλη ὑπὸ Κούλας Σ. Προκοπίου.

ΤΟ ΘΕΡΟΣ

Ποίησης Ν. ΚΟΤΣΕΛΟΠΟΥΛΟΥ.

Μουσική ΣΠ. ΜΠΕΚΑΤΟΡΟΥ.

ΜΕΤΡΙΣΗ

Το θέ - ρος κί - πά - λι μάς ἤλ - θε πα - διά τ' ἄη - δό - νι μάς

ψάλ - λει ψη - λα 'ς τα κλα - διά. τούς λό - φους χρυ - σώ - νει με

γά - ρι πολ - λή 'στών κά - μπο ἄ - πλώ - νει ὠ - ραί - α στο - λή.

Τὸ ἄνωτέρω ποιημάτιον ἐδημοσιεύθη ὁλόκληρον εἰς τὸ προηγούμενον τεύχος τοῦ «Παιδικοῦ Περιοδικοῦ». Τὸ ἔσχα τοῦτο δύνανται ἐπίσης νὰ ψαλλῇ καὶ ἐπὶ τῶν στίχων τοῦ ποιήματος «Ἡλιος-Σελήνη» τὸ ὁποῖον ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ δευτεῖον φυλλάδιον.

ΑΝΤΙ ΕΠΙΣΤΟΛΩΝ

Ὁ διὰ βίου συνδρομητὴς μου Δ. Γ. Παπαδόπουλος μοι ἔστειλεν ἕνα γραμματικὴ γεμάτο ἐνθουσιασμό! Φιλιππητῆς με πόσῃ ἐμπνευσίῳ εἶναι γραμμένον!

Ἐπίσης ὁ ἐν Σπάρτῃ φίλος μου Γ. Μαργακόπουλος εἰς ἐν διηγήσει μου ἔγραψε τὰ ἐξῆς ἐνθουσιαστικώτατα:

«Ἐνεκα τῆς μηνιαίας ἐκδόσεως λιμβάνω τὸν καιρὸν ν' ἀναγινώσκω τὰ τεύχη τοῦ ἐπιθυμητοτάτου μοι Περιοδικοῦ δέ, ἐνίοτε καὶ τρεῖς τῆς ἡμέρας. ὦ! ναι, δις καὶ τρεῖς! ὑπὸ τοσοῦτου ἐνθουσιασμοῦ καὶ ἀγάπης καταλήφθην... ἔς ἐς αἰὲς συνδρομητῆς Σξς». Δὲν μοι ἐπιτρέπει ὁ γῶρος νὰ ἀπαντήσω καταλλήλως εἰς τοὺς καλοὺς μου τούτους φίλους, πολὺ περισσώτερον διὰ νὰ δημοσιεύω τὰ χειτωμένα γράμματά των. Τούς εὐχαριστῶ ὅμως ἀπὸ καρδίας διὰ τὴν πρὸς ἐμέ ἀγάπην των.

Βλέπετε φίλη Δρόσοε τῆς Πρωίας τὸ μικρὸ αὐτὸ ποντικίκι; Εἶναι γραμματισμένο καὶ πολὺ μάστιχα! ἤναγκάσθη δὲ νὰ φύγῃ ἀπὸ ἐν... γραφεῖν! εἰς τὸ ὅποιον ἔμενα, διότι ἐκεῖ ἔβασιλευεν ἀκρισία, ἀκαλαίσθησία καὶ... ὕπνος

πολύς. Μᾶς εἶπεν ὅτι ὁ ἄνθρωπος, ἐξυπνήσε... παρελήρησε... καὶ ἀπεκοιμήθη πάλιν!

Ὁ ἐν Σύρῳ ἀγαπητός μου φίλος Γεώργιος Εὐστρατίου Σάλας, ποῦ νομίζετε ὅτι φυλάττει καθαρά, καθαρῶς, τὰ ἐκδόματα μέχρι τοῦδε τεύχη τοῦ ἀγαπητοῦ τοῦ «Παιδικοῦ Περιοδικοῦ»; Ἐπισκευθῆτέ τον, εἰ ἐν Σύρῳ τούλαχιστον συνδρομηταὶ καὶ θὰ ἴδητε εἰς τὸ δωμάτιόν του μίαν ὥραιαν ἐφημερίδο' ἴκη, εἰς τὴν ὁποίαν ἡ ἀδελφὴ του ἐκέντησε με χυρτῆ κλωστῆ τὰς λέξεις «τὸ ἀγαπη-

Ἰδιαιτέρως

Ὅσοι τῶν ἐνταῦθα κκ. συνδρομητῶν ἀλλάξωσι κατοικίαν παρακαλοῦνται ὅπως γνωστοποιήσωσιν ἡμῖν ἐγκαιρῶς τὴν νέαν διεύθυνσιν αὐτῶν, διὰ νὰ μὴ ἐπέλθῃ ἀταξίς εἰς τὴν διακομὴν τοῦ φύλλου.

— Ἀντιπρόσωπος ἡμῶν ἐν Ἀθηναῖσι εἶνε ὁ κ. Στυρ. Παγώνης, Δημοδιδάσκαλος, εἰς τὸν ὁποῖον δύνανται νὰ πληρώσωσιν οἱ καθυστεροῦντες ἐκ Ἀθηναίων τὴν συνδρομὴν των.

Συστάσεις

— Ὑπὸ τοῦ διακεκριμένου παρ' ἡμῖν λογογράφου κ. Ἰωακείμ Βαλαβάνη ἐξεδόθη ἐν κομφοτάτῳ τεύχε: ἢ ἐν τῷ Φιλολογικῷ Συλ-

τόν μου Παιδικῶν Περιοδικῶν». Ἐλάθον τὸ σχέδιόν σου φίλτατε Γεώργιε Σίλτα! εἶνε ἐν ἅπ' τὰ κ α λ ἄ ἐκ τῶν πολλῶν, τὰ ὁποῖα μοὶ ἐπέτλησαν μέχρι τοῦδε.

Δὲν ἔχεις δικαίον, καλέ μου φίλε Ἀνδρέα Ἀντωνόπουλε, νὰ παραπνῆται διότι δὲ ἐδημοσιεύσῃς τὸ ποιημάτικόν σου. Ἀργότερον, ὅταν μεγαλώσῃς καὶ γράψῃς πολὺ καλλίτερον, θὰ σὲ κάμω εὐχαριστῶς συνεργάτην μου. Τώρα εὐχαριστοῦμαι νὰ βλέπω τὴν πρόοδον τῶν συνδρομητῶν μου καὶ εἰς τοῦτο προσπαθῶ καὶ ἐγώ, ὡς βλέπεις, πάσῃ δυνάμει. Πολὺ σὲ εὐχαριστῶ διὰ τὰ ἐνεργείας σου, ἀκόμη περισσώτερον διὰ τὴν φωτογραφίαν σου τὴν ὁποίαν μοὶ ἔστειλες.

Ἡ ἐν Πάτρει φίλη μου κ. Πηνελόπη Σωτηρακοπούλου, θὰ ἐνθυμηθῆται ὅτι τῇ ἔστειλεν διπλᾶ τὰ φύλλα διὰ νὰ διδῇ τὸ ἐν εἰς τὸν συνδρομητὴν κκ. Κ. Κωνσταντίνου ὁ ὁποῖος ὅμως τώρα μόλις ἐπέστρεψε τὸ φύλλον τοῦ Ἰουνίου δηλώσας διὰ σημειώσεώς του ὅτι εἶναι ἀγράμματος!! Παρακαλεῖται ἡ φίλη κ. Πηνελόπη νὰ τῷ εἴπῃ ὅτι ἡ διεύθυνσις τοῦ «Παιδικοῦ» ἐπιθυμοῦσα νὰ τὸν μάθῃ νὰ ἀναγινώσκῃ τῷ στέλλει τὸ φύλλον δωρεάν

— Παρακαλεῖται αἰὲς δῆποτε ἐκ τῶν ἐν Ἀθηναῖσι κκ. συνδρομητῶν νὰ ἐρωτήσῃ τὸν αὐτόθι κ. Θεόδ. Εὐδίκτυλον ἂν ἔλαβε τὴν πρόμηνός σταλείσαν αὐτῷ ἐπιτολὴν ἡμῶν καὶ διατὶ δὲν ἀπαντᾷ; εἶναι ἀπὸ γε ἀληθές ὅτι ἐπληρώθη παρὰ δέκα συνδρομητῶν μας τὰς συνδρομάς, ὡς ἐπληροφόρηθην βατικώτατα καὶ τίνα σκοπὸν ἔχει; διατὶ δὲν τὰς ἀπέδοτεν εἰσέτι εἰς τὸν ἀντιπρόσωπον ἡμῶν;... Δυσκολευόμεθα ἐν τούτοις νὰ πιστεύσωμεν ὅτι ὁ νέος κ. Εὐδίκτυλος ἔχει τόσοσιν παραδόξως ἰδίαις ἀποταμιεύσεως, ἀπὸ μάλιστα δὲν τὸν δωρίσαμεν τὰ μίαν ἡμῶν.

λόγῳ «Παρνασσῶ» ἀναγνωσθεῖσα καὶ ἐπαξίως ἐκτιμηθεῖσα ὑπὸ τε τοῦ ἐγχειρίδιου καὶ ἐπιτεριχοῦ τυποῦ παραγματεῖς αὐτοῦ «Ἡ Ἀλληλογραφία παρὰ Μικρασιανοῖς».

— Ὁ γνωστότατος καὶ ἐξ ἄλλων εὐτραπέλων ἔργων τοῦ φίλου κ. Ἀνδρέου Νικολάρας, ἐξέδωκε τὸ δευτερον τῆς τῆν παρὰ πάντων ἀγαπηθεῖσαν «Χαίρε μὲν ἡ» του. Τοῦ τερπνοτάτου τούτου εἰδυλίου ἀντὶ προλόγου προτίσσεται ποιητικωτάτη κρσις τοῦ κ. Κ. Σκόκου. (Ἐκαστον ἀντίτυπον καλλιτεχνικώτατα τετυπωμένον τιμᾶται δ.α.μ.ῆς).

— «Σύμμικτη» ἔστι ὡρασιώτῃ συλλογὴ τερπῶν παιγνιδίων ἀσκήσεων πνευματικῶν, γρίφων, αἰνιγμάτων κλπ. τοῦ κ. Νικολάου Ἀναστασίου. Ἐξεδόθη ἐσχάτως καὶ πωλεῖται ἀντὶ δρηγμῆς. Τὴν συνιστῶμεν εἰς ὅλους τοὺς συνδρομητάς.